MARKKU ROPPONEN

KUHALA

JA MURHA MUTKAHUOLLOSSA

— TAMMI —

MARKKU ROPPONEN

JA MURHA MUTKAHUOLLOSSA

TAMMI
HELSINKI

MARKKU ROPPONEN

Kuhala ja karmea kasarikesä, Nuori Kuhala 3, 2026
Kuhala ja kaunankantajat, 2025
Kuhala ja kuoleman kurkkupurkit, Nuori Kuhala 2, 2025
Kuhala ja alamaailmanpyörä, 2024
Kuhala ja vaiennut viulu, Nuori Kuhala 1, 2024
Kuhala ja hornankattila, 2023
Kuhala ja epätarkka-ampuja, 2022
Kuhala ja kaimaanin hymy, 2022
Kuhala ja kuuma kultahippu, 2021
Kuhala ja salaiset seuralaiset, 2020
Hautaustoimisto Wähähappinen, 2019
Koirapuistoromaani, 2018
Kuhala ja haudan pitkä varjo, 2017
Kuhala ja isku Helsingissä, 2016
Kuhala ja vapaa pudotus, 2015
Kuhala ja tuomitut, 2014
Kuhala ja jokimurhat, 2013
Kuhala ja yöjuna, 2012
Kuhala ja vanginvartijan mandoliini, 2011
Kuhala ja kevään ensi ruumis, 2010
Kuhala ja hautausmaan risteys, 2009
Suruaika päättyy, Kuhala, 2008
Kuhala ja kuoleman hipaisu, 2007
Kuhala ja takapihojen tuonenvarjo, 2006
Linnut vaikenevat, Kuhala, 2005
Kuhala ja viimeinen kesävieras, 2004
Kuhala ja musta juhannus, 2003
Puhelu kiusaajalta (Kuhala ja puhelu kiusaajalta), 2002
Lavastus, 2000
Elämysmatka, 1999
Siivestäjät, 1997
Naisiin, 1995
Isän kädestä, 1995 (yhdessä Timo Parvelan kanssa)
Viimeinen auringonnousu, 1994
Paholaisen kiireet, 1993
Mies katoaa sateeseen, 1992
Kuolemanuni, 1991
Pronssijuhlat, 1990

MIX
Paperi | Tukee vastuullista metsänhoitoa
FSC® C021394
FSC
www.fsc.org

1. painos
© Markku Ropponen ja Tammi 2026
Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki
ISBN 978-952-04-8639-6
Painettu EU:ssa
Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@tammi.fi

1.

Mättäät helottivat punaisina, ja alle tunnissa raapaistu ämpärillinen puolukoita veti Kuhalan suupielet yläviistoon. Hän antoi katseensa vaeltaa syyskuisen iltapäivän taivaansinessä, ahmi maalaisilmaa keuhkoihinsa ja jäi odottamaan Hippua, joka sammutti janoaan puron partaalla. Koiravanhus ei pannut järin paljon painoa marjastukselle mutta hankkiutui mielellään mukaan, etsi sammaleisen pötköttelypaikan ja paneutui pitkäkseen. Toisinaan Hippu kohottautui varmistamaan isäntänsä sijainnin, lirautti katajan juureen tai alkoi mietteissään nakertaa männynkäpyä.

Jatkettiin paluumatkaa. Kuhala vaihtoi ämpärin kädestä toiseen ja hätisti hihansuusta hirvikärpäsen. Hän oli uistellut aamutuimaan parikiloisen kuhan, fileoinut sen ja pannut kylmään. Takapihan pottumaan perunat ja itse poimitut kantarellit täydentäisivät päivällisen, jonka tuumailu sai veden herahtamaan kielelle. Askel siivittyi. Näin eleli omavaraisuuteen kallellaan oleva veteraanietsivä, joka ei antaisi toimeksiantojen enää sekoittaa rytmiään. Viimeksi hän oli ratkaissut mökkinaapurinsa Jänkäkorven kadonneen tyttären tapauksen, saanut palkkioksi polttopuut loppuelämäkseen ja mojovan summan tililleen. Mutta ei enää koskaan

mitään sellaista. Kun ihminen kaartoi ehtoopuolelle, kaasujalkaa oli syytä keventää ja varata aikaa ajatusten järjestelemiseen mikäli niitä sattui olemaan. Itseensä tutustuminen ei ollut koskaan liian myöhäistä ja sitä askaretta Kuhala oli harjoittanut mökkimaisemissa, nähnyt heikkoutensa ja vahvuutensa ja päättänyt sinnitellä niiden turvin maaliin saakka.

Helvettiäkö tässä maan matonen enempää painimaan kuin mitä hän oli jo paininut? Romanssin hehku Päivin kanssa paloi nykyään kahden erillään asustelevan säästöliekillä mutta kyllä siitä molemmille lämpöä riitti. Irlantiin kapakoitsijaksi muuttanut poika Tatu otti silloin tällöin yhteyttä ja tuntui pärjäilevän. Ylen masinoima draamasarja Kuhalan edesottamuksista oli siirretty telakalle säästövaateiden takia ja sen myötä myös hänestä kaavailtu dokumentti, jossa olisi paneuduttu kuuluisan yksityisetsivän elämänvaiheisiin. Kaipasiko hän oikeasti moista julkisuutta? No ei. Urhonkadun touhukkaan rikosylikonstaapeli Sihtarisen alulle panema Kuhala-buumi – sikäli kuin sellaisesta saattoi puhua – oli laantumaan päin eikä päähenkilö ollut seikasta järin pahoillaan. Jos joku halusi ottaa selvää hänen edesottamuksistaan, kirjastosta sopi lainata muistelmateos nimeltä *Kuhala ratkaisee*.

Puoli vuotta saattoi viettää Kahlurannan päätykolmiossa kaupungin huminassa, kun sai sitten oleilla puoli vuotta täällä Viitasaaren suunnassa erämaajärven rannalla hiljaisuudessa. Paistettua kuhaa, tilkka Haddington House -viskiä tuolloin, toinen tällöin, ja sitä itsetutkiskelua. Enempää ei voinut toivoa.

Mies ja koira saapuivat mökkipalstalle. Marjaämpärin raahaaminen tuntui käsivarsissa. Kuhala kiikutti saaliin liiteriin, missä nökötti entuudestaan neljä viidenkymmenen litran pyttyä puolukoita. Ehkä niitä oli nyt riittävästi keripukin torjuntaan ja talven vitamiinien tarpeiksi. Ei tässä

ollut tarkoitus ahnehtia, metsän ilmainen anti oli vain lumonnut hänet. Ensimmäinen ämpärillinen oli täyttynyt syyskuun alkupäivinä ja tähän mennessä niitä oli kertynyt siis rapiat kaksikymmentä. Purkillinen äklöksi sokeroitua kaupan puolukkahilloa maksoi melkein kympin, halpaa ei ollut mehukaan ja jos survosta jostain sai, pitihän siitäkin pulittaa euro poikineen. Nyt oli pantu poimuri heilumaan, nyt oli tallessa miljoona puolukkaa, ehkä kaksi miljoonaa. Aikoiko hän tosiaankin imuroida kaksisataakymmenen litraa puolukoita naamaansa? Muutama kehittelemisen arvoinen idea alkoi muhia Kuhalan mielessä, joskin lopahti saman tien. Hänen iässään hajamielisyyden puuska saattoi katkaista tuumingintyngän lennosta ja vaihtua toiseen, yhtä hedelmättömään. Tai marjattomaan.

Hippu tepasteli rantaan vilvoittelemaan nilkkojaan, järvenselällä lipuva joutsen kaakotti kaula oikosenaan.

Hiukan myöhemmin Kuhala istui saunamökin verannalla edessään höyryävä ateria. Hän kastoi perunanpuolikkaan kantarellisoosiin, joka oli maustettu kolmen pippurin seoksella, keihästi haarukanpiikkiin palasen rapeaa kuhafilettä ja mutusteli. Viereen istahtanut Hippu laski isäntänsä suupaloja ja mietti kuinka monta tämä mättäisi suuhunsa ennen kuin lautaselta heruisi maistiainen. Yleensä sellainen irtosi noin viidennen tai kuudennen haarukallinen jälkeen, yleensä asiaa joudutti vetoava katse ja jokunen kuonosta herahtava sylkytippa. – Otahan siitä, ei pitäisi olla ruotoja.

Kuhala antoi lautasen koiransa nuoltavaksi, nosti jalat kuistin kaiteelle ja sihtaili haaveillen järvelle, itsetyytyväisyyden helakka poskillaan. Molemmat röyhtäisivät juuri kun naapuri Jänkäkorpi työnsi päänsä kulman takaa ja tervehti. – Morjens, en kai häiritse?

– Kyllähän sinä vähän häiritset. En ole ehtinyt vielä jälkiruokaan, Kuhala virkkoi.

Jänkäkorpi vilkaisi puhtaaksi lipaistua lautasta, pörrötti Hipun päälakea ja kävi istumaan. Hän oli toipunut huonosti tyttärensä menetyksestä, tuurijuopotteli, suri ja murehti, teki raittiuslupauksia, teki harvennushakkuita metsissään tai katosi viikoiksi ehkä johonkin alkoholistiparantolaan mutta putkahti sitten nurkan takaa yhtä yllättäen kuin oli häipynyt. Istuttiin kotva hiljaa, luonnehdittiin parilla sanalla syksyn etenemistä. Jänkäkorven kaulalla erottui kupinottajan verenkarvasta, pihtiote tupakasta vapisi. – Meinaatko majailla pitkällekin syksyä täällä?

– No jos nyt… tiedä tuota… mikäs mun täällä vaikka jouluun, Kuhala sanoi.

– Mä oon nähnyt, että harva se päivä rahtaat marjaämpäriä.

– Se on totta. Äitimuori iskosti Havuvaarassa meikäläiseen marjanpoiminnan idean ja terveellisiähän puolukat kuuluu olevan. Ne on sun mailta mutta et kai tykkää kyttyrää? Ja vaikka tykkäisitkin, niin puolukat kuuluu jokamiehenoikeuksiin.

– Ne on nykyään jokaisenoikeuksia, ne puolukat, Jänkäkorpi täsmensi ja sanoi, että Kuhala saisi hänen puolestaan noukkia niiltä seuduin mitä huvitti. – Vaikka kultakolikoita. Kato, mä en unohda, että sä autoit selvittämään Jaanan kohtalon.

Keskustelu oli kääntymässä suuntaan, jonka Kuhala olisi halunnut välttää. Hylätyn rekkavarikon varastokomerosta surmattuna löytynyt tytär oli aihe, joka rikkoisi sen iltapäivän idyllin. Paitsi savukkeelle, Jänkäkorpi tuoksahteli hiukkasen maistaneelle. Sitä menoa mies konttaisi kohta alhossa. Kuhala kysyi, haluaisiko naapuri nähdä puolukat. – Niitä nimittäin on.

– Kyllä mä puolukan tunnistan.

– Joo mutta tuskin olet sellaista satsia vähään aikaan nähnyt. Voin antaa viemisiksi. Pane aamupuuroon, hellii vatsaa.

Jänkäkorpi irvisti, otti taskumatista huikan ja seurasi Kuhalaa liiterin kynnykselle missä tämä alkoi esitellä ahkeruutensa tuloksia. – Vielä niitä on tähteillä. Ajattelin yrittää viittäsataa litraa ja panna myyntiin. Paljonko lie litrasta irtoaa?

Jänkäkorpi maistoi yhden puolukan, perääntyi pytyn ääreltä ja vilkaisi Kuhalaa kuin kokenut marja-alan tukkuostaja ja kysyi, oliko Kuhala pannut hänen maksamansa tuhdin toimeksiantopalkkion tuulensuojaan niin nopeasti. – Ei sen puoleen, että asia mulle kuuluu, mutta et sinä noilla rikastumaan pääse.

– Ei ole tarkoitus rikastua. En ehkä kuitenkaan saa sisääni tuota määrää. Saati viittäsataa litraa. Liika on liikaa, vatsahapponi saattavat tehdä tenän tai jotain.

Probleemia ratkomaan tallustellut Hippu keskittyi seuraamaan nurkkalautaa kapuavan hevosmuurahaisen etenemistä. Jänkäkorpi arveli neuvoa-antavan olevan paikallaan, korkkasi ja kallisti. Kenties Kuhala voisi yrittää tarjota antimiaan Viitasaaren K- tai S-kauppiaalle tai mennä myymään niitä torille. – Sinut tunnetaan. Saattaisi jouduttaa menekkiä. Johan sinä kerroit olleesi Prismassa suklaaedustajana, joten menee ne puolukatkin tolla kokemuksella. Nyt saatavana Oton kuulua puolukkaa, Jänkäkorpi maalaili ja otti vielä yhdet.

Kuhala löi liiterin oven kiinni, hän olisi halunnut kuulla Jänkäkorvelta pari sanaa uutteruudestaan eikä ehkä niinkään hyväntahtoista naljailua. – Niin että otatko viemisiksi?

– Ei kiitos, puolukat närästelee. Pitää mennä, nähdään taas. Tulin vain vilkaisemaan miten jakselet. Ja hyvinhän sä jakselet, rohmuri.

Jänkäkorpi katosi polun mutkan taakse hiukkasen huojahdellen.

Vielä samana iltana Kuhala lastasi puolukat sähköautonsa peräkonttiin ja käänsi keulan kohti Jyväskylää.

2.

Taru Myyttinen taisi olla järjestyksessään kolmas Kahlurannan lähikauppias sikäli kuin Kuhala oli pysynyt laskuissa mukana. Pienen, valikoimaltaan rajallisen puodin pyörittäminen Jyväskylässä kysyi uhrautumista, kekseliäisyyttä ja pitkiä työpäiviä. Ensimmäinen kauppias oli lyönyt hanskat tiskiin noin puolessa vuodessa, seuraava myös. Lyhyen ajomatkan päässä sijaitsevat isot marketit hinnoittelivat lähikauppiaat suoritustilaan.

Nainen oli ehkä nelissäkymmenissä, riuska otteissaan ja kaappasi paraikaa jauhosäkin syliotteeseen, kun Kuhala ajoi kaupan takapihalle. Aurinko tuikahteli latvusten lomitse, sen säteet leikittelivät rakennuksen levänvihreäksi maalatussa seinälaudoituksessa. Luvassa oli lämmin syyspäivä. Kuhala toivotti kauppiaalle huomenet ja muistutti edellisiltaisesta puhelusta. – Toivottavasti en tullut huonoon aikaan. Olis nyt niitä puolukoita.

Avonaisten pariovien takaa kantautui kaljakorien kilahtelua. Taru heivasi jauhosäkin peremmälle ja palasi. Hän kuului ihmislajikkeeseen, joka ei säännöstellyt hymyään ja jonka kanssa oli helppo käydä juttusille. Kuhalakin oli käynyt, hommasi puodista sapuskat niin täällä kaupunkihuusholliinsa kuin evääksi mökkireissuille ja taisi ihailla

salaa Taru Myyttisen hyväntuulista hehkeyttä, josta saattoi olla hyötyä asiakaspalvelussa.

– Mitäs sulla siellä oikein on, nainen virkkoi, ponnahti alas lastaussillalta ja käveli tarkastelemaan Kuhalan puolukkasatsia. – Ohoh, ja kaikki tuo parissa viikossa?

– Nyt niitä on saatavilla. Pakko heilua.

– Mitäs me sovittiin hinnaksi?

– Ei taidettu sopia mitään. Halusit ensin nähdä nämä. Tarkoitus olisi kerätä toinen samanlainen satsi, varsinkin jos saan nämä menemään, Kuhala sanoi. Huimasi, hän otti tukea maasturinsa ylös nostetun peräluukun reunasta. Ehkä kykkiminen mättäillä tukki nestekiertoa, ehkä hänen ikäisensä olisi syytä hankkia varrellinen poimuri tai jättää metsän antimet niiden noukittavaksi, joiden ruoto vielä taipui. Taru kysyi paljonko Kuhalan tarjoamassa erässä oli.

– Kaksisataa litraa. Jätin ittelleni kotitarpeiksi.

Takapenkillä horrostellut Hippu vääntäytyi koivilleen ja työnsi tuhahdellen kuononsa penkkien välistä kuin edistääkseen kauppoja. Taru kurottui kyhnäisemään Hippua. – Voin maksaa sulle euroviisikymmentä kilolta. Litra puolukoita painaa keskimäärin kuusisataa grammaa, joten se tekee satakaksikymmentä kiloa ja se taas tekee satakahdeksankymmentä euroa.

Kuhala ei kyennyt laskemaan tuntipalkkaansa yhtä nopeasti kuin Taru sisäänostohintaa mutta selvää oli, ettei marjastus lyönyt leiville ja että syksyinen huhkiminen oli tuottanut luun käteen. Tai pari konjakkipulloa tai viidestä kuuteen Haddington-putelia kirvelevien nivelten voiteluun, kuten hiukan toisenlainen räknäily todisti. Paree olisi lahjoittaa puolukat tarvitseville eikä haaskata lähikauppiaan kallista työaikaa. – Vai niin, no eipä ole… tuota… Saanko kysyä mihin hintaan aiot kaupata näitä eteenpäin?

– Saat mutta ajattelin pitää asian liikesalaisuutena.

– Joo, ilman muuta, Kuhala myönsi ja sanoi myyvänsä erän kahden euron kilohintaan. – Ei ole tarkoitus ahnehtia eikä tässä ole kyse eloonjäämisestä mutta ajattelin, että edes jotakin työpalkkaa…

Taru laski Hippua hellineen kätensä Kuhalan rinnalle ja hymyili. – Kuuluisa yksityisetsivä hieromassa marjakauppoja. Onko mokomaa nähty.

Nauru helisi puodin takapihalla. Tarun käsi erkaantui, sormet sipaisivat naisen otsalle valahtanutta suortuvaa. Kuhala tunsi punehtuvansa. Halvattuako hän tässä mokomista marjoista intoili – mies, joka tuli toimeen eläkkeellään ja jonka saldossa piisasi pahanpäivänvaraa. Sitä paitsi Tarun nauru sai hänet tuntemaan itsensä epävarmaksi. Olisiko pitänyt ruveta myös nauramaan vai lyödä takaluukku kiinni? Miten reagoida vastakkaisen sukupuolen eleisiin, eikö elämä ollut vieläkään opettanut sen vertaa? – Niin että pari euroa, miten on?

Taru lakkasi nauramasta, otti muutaman askelen lähemmäs Kuhalaa ja lupasi pyydetyn hinnan, mikäli Kuhala panisi kuriin kauppaa piinanneen näpistelijän. – Se saatana ajoi mun edeltäjän muualle täältä ja varmaan hänenkin edeltäjänsä. Jätkä tulee tänne kerran, pari viikossa, kantaa ulos mitä mieleen tulee ja sitten taas uudelleen.

– Eikö poliisi…?

– Ei, eikä porttikielto eikä mikään. Ei sille mitään mahdeta. Kiinni jouduttuaan se tulee uudelleen niin kuin peräpukamat. Toiset ne vaan ei välitä huomattuaan, miten käy. Eli ettei käy mitenkään. Sähän oot tottunut Kuhala puljaamaan kaikenlaisten veivareiden kanssa. Olen lukenut sun muistelmasi ja nähnyt pari jaksoa sitä telkkarisarjaa.

Puolukoiden seasta kapusi saavin reunalle mittarimato. Kuhala siirsi sen lastaussillan alta kurottelevalle

ruohonkorrelle ja kysyi, mitä Taru tarkoitti näpistelijän kuriin panemisella.

– Käyt sanomassa, että nyt riittää.

– Ei taida piisata meikäläisen toimivaltuudet. Ja auttaako sanominen?

– Se on sarjanäpistelijä. Ihan, anteeksi nyt vaan, perkeleen välinpitämätön yhtään mistään ja ajaa mut pellolle täältä, jollei joku tee jotain. Alat olla lähikauppiaan viimeinen toivo. Poliisilla on parempaakin tekemistä kuin ravata hakemassa tyyppiä jatkuvasti säilöön. Miltä susta tuntuis minun asemassani katsella, kun se kantaa kaksi olutlootaa ulos ja huikkaa kassalle että heippa seuraavaan kertaan? Mene siinä sitten väliin ja yritä estää satakiloista äijää häipymästä. Oikeuslaitoksen touhu on mennyt pelkäksi hyysäämiseksi, kunhan rassu purkaa pahaa oloaan vähän varastelemalla. Mutta paha olo tulee minullekin.

Enää ei Taru hymyillyt, katkeruuden varjo häivähti hänen kasvoillaan. – Mulla on jonkin verran velkaa. Aika tiukilla tässä mennään ilmankin tuollaisia toiveasiakkaita. Niin että käykö tällainen kahden euron diili?

– Mitenkä minä…?

– Sulla on luontaista arvovaltaa.

– Uskooko sarjanäpistelijät sellaiseen?

– Uskoo ne, jos niikseen tulee, Taru sihahti. Hän myönsi ajatelleensa ottaa asian esiin Kuhalan kanssa jo aiemmin, mutta ei ollut rohjennut. – Nyt on pakko. Se kävi täällä viimeksi torstaina ja vei paketillisen pikkuhousunsuojia, pussillisen juustokierteitä paistopisteestä ja kaksi tölkkiä tšekkiläistä lageria ihan randomina. Näin unen, jossa kuristan sen äijän sukkahousuilla, paloittelen jätesäkkiin ja vien irtopään kaupungintalon eteen. Teki mieli herätä.

Kuhala mietti, oliko Taru antanut samalla vihjeen siitä, millaisella uhkauksella sarjanäpistelijän voisi häätää

Kahlurannasta. Miekkosen täytyi potea jotakin välinpitämättömyyden äärimmäistä haistakaa paska -laitaa, jolle saattoi löytyä koodi psykiatrisesta tautiluokituksesta. Aivan tavallisesta kleptomaniasta tuskin oli kyse, eivätkä oireet ainakaan helpottuisi, jos hän, Kuhala, kävisi kovistelemassa. – Olen pahoillani. Mikäli ottaisin homman, en näe edessäni muuta kuin vaikeuksia ja niistä olen pyrkinyt pysymään erossa urani jälkeen.

Taru kaivoi essun taskusta paperilappusen. Siinä oli osoite ja nimi. – Kolme euroa kilo, Kuhala. Nyt mennään jo kipurajalla. Käy edes kerran, käy vilkaisemassa. Tavallinen kerrostalo, kolmas kerros. Se istuu usein tupakalla päädyssä. Taitaa olla savuton talo tai ettei parvekkeella ainakaan polteta. Haluatko käteisellä vai annatko tilinumerosi?

Kuhala hypisteli lappusta eikä oikein voinut ojentaa sitä takaisin, koska Taru oli tarttunut jo puolukkasaavin hantaakeihin ja nosti sen lastausillalle. – Niin että mitenkä minä maksan nämä? Hae tyhjät saavit vaikka illemmalla, tai sitten kun ehdit.

Tuokion päästä Kuhala luovi autokatokseensa ja kirosi päättämättömyyttään. Ottamalla lapun ja vaikenemalla hän oli hyväksynyt karkotustoimeksiannon ja samalla kolmen helvetin euron kilohinnan puolukoista. Ehkä tehtävä oli vältettävissä vain niin, että häipyisi viikkokausiksi mökilleen, palauttaisi Taru Myyttisen maksamat rahat ja siirtyisi hehtaarimarkettien asiakkaaksi. Siinä missä sellainen selänkääntötemppu haiskahti raukkamaiselta ja soti Kuhalan moraalikäsityksiä vastaan, sarjanäpistelijä Holttisen pelottelu haiskahti tuhoon tuomitulta. Hippu veteli sikeitä takapenkin viltillä. – Hippulainen, taisin ajautua allikkoon puolukoineni. En kerää niitä enää myyntiin. Tästedes nautitaan mökin

hiljaisuudesta ja syödään vispipuuroa. Ihmisten ilmoilla on turhan hankalaa.

Sitten taustapeiliin ilmestyi seinänaapurina asuvan rikoskomisario Huttuharjun riittoisa hahmo. – Tuokin vielä, helvetti…

Huttu jäi vetelemään henkisavuja niille sijoilleen, ohi ei niin vain livahdettaisi. – Huomenta, Kuhala, hän virnisti.

Tavallisesti Huttu tyytyi häthätää nyökkäämään tai tarjoamaan pelkän zoomer-tuijotuksen, joten nyt hänen aamuiseen hersyvyyteensä täytyi olla jokin erityinen syy. Kuhala ei kuitenkaan ruvennut utsimaan sitä, vaan kuittasi toivotuksen murahduksella ja auttoi Hipun takapenkiltä. Koira ei itse enää päässyt, jaloista alkoi olla puhti poissa.

– Eikö olisi aika viedä rakki jo piikille? Sehän on enää pelkkä raato, ihan finaalissa.

– Jos pidät vaan huolta omista raadoistasi, Kuhala virkkoi puoliääneen ja antoi Hipun venytellä.

Huttuharju puhalsi tupakansavua sieraimistaan ja sanoi, ettei Kuhalan pitänyt ottaa pultteja hyvää tarkoittavasta neuvosta etenkään niin kauniina aamuna. – Tuo alkaa lähennellä eläinten kaltoinkohtelua ja siitä on tekstiä lakikirjassa.

– Mistä lähtien sinä olet ollut huolissasi kenenkään kaltoinkohtelusta? Hippu voi hyvin, sillä on lääkitys ja me vietämme sen kuusitoistavuotispäiviä aivan lähiaikoina. Naapurien koirat on kutsuttu. Pukukoodi tummat valjaat tai tumma panta. Ei lahjoja, mahdolliset huomionosoitukset vähävaraisille sekarotuisille.

Huttuharju vaihtoi painoa jalalta toiselle lohkaistakseen takaisin jotakin nasevaa. Veteraanietsivä oli ennättänyt koirineen jo ovelle ja sovitti avainta lukkopesään.

– Kuhala, älähän mene.

– No mitä nyt?

– Ajattelin varoittaa, että sinun lokoisat päiväsi saattavat olla ohi.

Kuhala vilkaisi komisariota, joka tumppasi natsan asfaltinhalkeamaan ja sylkäisi perään. Kyse oli taatusti taas siitä palkkatappajahipsteristä, jonka Kuhala oli epähuomiossa kolkannut hengiltä ja joka oli löydetty toiselle tarkoitetusta montusta Haapajärven hautausmaalta Kirkkonummella. Tapauksesta oli kulunut vuosia ja Kuhalaa oli jahdattu tuloksetta, koska todisteita sen paremmin kuin todistajia ei löytynyt, näyttö puuttui. – Sen kuin varoitat. Tiedän itsekin, että ohi ne lokoisat päivät menee enemmin tai myöhemmin. Niin minulta kuin sinulta, ihan jokaiselta.

– Mutta sinulta ehkä ennemmin.

– Mitä tuo oli olevinaan? Pitääkö jäädä kuuntelemaan, mihin pyrit, Huttu?

– Skyttä on kannoillasi. Hän on ottanut sen helsinkiläisen palkkamurhaajan surman oikein asiakseen. Ja tietää että syyllinen punkkaa täällä Kahlurannassa. Niin kuin tiedän minäkin mutta kuten on tullut mainittua, minä en ole kannoillasi. Vain Skyttä. Muistathan ettei murha vanhene koskaan ja kohta ei vanhene tappokaan, kunhan saavat lain vietyä läpi.

– Haukutte väärää puuta, tuhlaatte resurssejanne. Tästä on ollut puhetta.

– Se oli sille tappajalle oikein, Huttu sanoi.

– Mikä?

– Että siirsit sen kuuman puolen muonavahvuuteen.

– Voisin nostaa poliisia vastaan kanteen niskaan hengittämisestä mutta kun ei jaksaisi, Kuhala virkahti ja yritti hymyillä.

Siitä oli kohta vuosi, kun keskusrikospoliisin joensuulainen etsivä Skyttä oli suorituttanut Kuhalan kolmiossa

kotietsinnän. Tuolloin eräästä tieltä suistuneesta pakusta oli löytynyt kaksi vainajaa ja luultavasti jotakin Kuhalan syyllisyyteen vihjaavaa aineistoa. Pariskunta oli ollut Kuhalan perässä kostaakseen hipsterin tapon, ja tämä oli joutunut väistelemään jonkin verran surmansa saaneiden metkuja ennen kuin nämä olivat rysäyttäneet kolarinsa. Mutta mistä ihmeestä he olivat tienneet Kuhalan syylliseksi? Sitä sopi vain arvailla.

Mikään ei ollut kuitenkaan nytkäyttänyt syyttäjäviraston koneistoa liikkeelle. Silti nyt taas, kuukausien jälkeen, Huttuharju oli lätisemässä samasta teemasta.

Kuhala avasi kotiovensa ja näki silmiensä edessä hetken, jona oli lyönyt hipsteriä kuokan varrella päähän. Kyllä hän kallon rusahduksenkin kuuli. – Kiitos varoituksesta, Huttu. Ei tässä kuitenkaan yöunet mene.

YKSITYISETSIVÄ VIRUU TELKIEN TAKANA! KUKA NYT RATKOO MURHAT?

Lähikauppiaan riesana on sarjanäpistelijä. Auttaessaan rosvon häätämisessä Kuhala kompastuu asesepän ruumiiseen. Kuhala ei moisesta hätkähdä, mutta pasmat menevät sekaisin veteraanietsivältäkin, kun koiravanhus Hippu kidnapataan ja lunnasrahat pitää lainata epäilyttävältä uskonlahkolta. Vain komisario Huttuharjulla on syytä hymyyn, sillä häkki heilahtaa viimein Kuhalallekin.

Sympaattisen yksityisetsivän ja hänen koiransa edesottamuksista kertova Kuhala-sarja on ehtinyt jo 24. osaan.

www.tammi.fi | 84.2 | ISBN 978-952-04-8639-6